

Lag

om ändring i lagen (1918: 163) med vissa bestämmelser om sjöfynd;

SFS 1988: 439

Utkom från trycket
den 15 juni 1988

utfärdad den 26 maj 1988.

Enligt riksdagens beslut¹ föreskrivs att 1 § och 7 § lagen (1918: 163) med vissa bestämmelser om sjöfynd skall ha följande lydelse.

1 §² Var och en, som i saltsjön inom svensk skärgård eller vid svensk kust eller i rikets segelbara insjöar, floder eller kanaler bärgar övergivna fartyg eller skeppsvrak eller redskap eller gods, som hör till fartyg, vare sig sådant tas upp från botten eller anträffas flytande på vattnet eller uppdrivet på stranden, är skyldig att anmäla fyndet hos en polismyndighet, tjänsteman vid kustbevakningen eller tulltjänsteman. Har en tjänsteman vid kustbevakningen eller en tulltjänsteman tagit emot en sådan anmälan, skall han ofördröjligen underrätta polismyndigheten om denna.

7 § Om ett fynds värde inte överstiger 100 kronor, enligt intyg av polismyndighet, kustbevakningen eller av en tulltjänsteman som generaltullstyrelsen har bemyndigat att utfärda sådana intyg, får polismyndigheten utan vidare besiktning och utan kungörande av bärgningen lämna ut fyndet till bärgaren. Detta gäller dock bara om polismyndigheten inte finner att fyndet av någon särskild anledning skall behandlas på annat sätt.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1988.

På regeringens vägnar

ANNA-GRETA LEIJON

Magnus Göransson
(Justitiedepartementet)

¹ Prop. 1987/88: 142, FöU 10, rskr. 299.

² Lagen omtryckt 1984: 984.

